

Вишита сорочка

Ганна Черінь

Степанові

Вже Різдво! І сніг, і сміх!..
Місто вбране в сніжні шати.
Подарунки — всім від всіх.
Що ж Тобі подарувати?

Щоб дарунок той, хоч скромний,
Кращим був від пишних крамів,
Що розхвалюють невтомно
Сентаклоси на рекламі.

Щось своє, безцінне треба!
То ж потайно, у куточку,
Все ховаючись від Тебе,
Вишивала я сорочку.

Раз, як Ти ввійшов нежданно,
Не впіймалась трохи-трохи!..
— Що ти шиєш так старанно?
— Так, собі, старі панчохи...

Це щось більше, ніж обнова,
В іншій міць мого дарунку:
Кожний хрестик — ніжне слово,
Що рядок — про Тебе думка...

Ой, чи встигну! Час так швидко
Лине!.. Як вгадати міру?!..
Вишивала я в три нитки:
Ясно-синю, чорну й сіру:

Сірі будні — дні робочі;
Часом смуток — чорна стяжка.

Ясно-сині глянуть очі —
І тоді стає не тяжко!

А Тобі хай ці чудесні
Візерунки дрібно-сині
Нагадають сині весни,
Ніжні співи солов'їні,

Хай нагадують для Тебе
Найщасливіші хвилини,
Сивий степ і синє небо
Золотої України!